

MANAŽERKA

autor: Kateřina Lužná

Podívej se, Slávinko, budeme si muset vážně promluvit. Ne, zadrž, prosím tě. Tyhle řeči dál poslouchat odmítám. Půl roku se tě snažím chápat, půl roku a pořád dokolečka pořád ty samé výmluvy! Už bych je mohla parodovat, kdybych chtěla!

Abychom si rozuměly, Slávinko, mně nerozčiluje, že ti něco nejde. Stane se, nic hrozného, nikdo neumí všechno. Ale co mě vytáčí do vrtule, jsou ty tvoje neustálé budovatelské řeči, jak se všechno nějak naučíš, nějak to uděláš, nějak to zvládneš. Jak nějak, prosím tebe?!

Ano, samozřejmě vím, minulý měsíc jsi měla plno jiné práce, jistě, ale těch pět měsíců před ním co? Nic? Ty se vypařily? Nepočítají se? Jako dneska tě vidím sedět přesně u tohoto stolu na tomhle místě, vzpomínáš? Léto, vedro bylo na padnutí, jak je vedeš. Svoje tak oblíbené řeči, jak se všechno naučíš. Jenže, jestli sis nevšimla, venku už máme sníh!

Stačí, Slávinko. Času jsi měla vážně dost, dneska jsi zase s ničím nepřišla a mně právě došla trpělivost. Potřebuju tu někoho, kdo umí zhodnotit, co zvládne a co ne. Zatím ještě všechno jakžtakž šlo i bez tebe, ale dál už sami nic táhnout nebudeme. Příští týden chci vidět nápady a konkrétní, opakuju, konkrétní návrhy. Nějak si to zařid'.

Když do pondělka nic nedodáš? Slávinko, je mi líto, ale pak se budeme muset podívat po někom jiném. Nejen proto, že mě tenhle přístup nehorázně štve, ale především zoufale zdržuješ všechny ostatní. A takovou necitlivost už dál tolerovat nebudu. Ani ty nejsi tak dobrá, aby sis mohla dovolit hvězdné manýry, rozumíme si? Výborně, Slávinko. Takže za týden.